

Aivot rimpuilivat pienen veneen hankaimissa yrittäen päästä synkkää yötä pakoon. Usvan saartamana Samuel souti hiljalleen järven selällä. Hän pysähtyi kuuntelemaan hiljaisuutta, jonka vain yölinnut rikkoivat. Taivaalla tähdet tuikkivat kirkkaina, nyt kun kaupunkien valot eivät enää niitä himmentäneet. Samuel makasi pitkään selällään veneen pohjalla ja etsi silmiinsä otavan seitsemän tähteä. Niitä seuraten hän löysi myös pohjantähden. Kauniina yönä taivaan poikki kulki linnunrata. Se ei ollut koskaan ennen näkynyt niin selvästi. Samuel makasi siinä pitkään kaikessa rauhassa, kunnes päätti suunnata takaisin rantaan. Hän työnsi jälleen aivot veteen ja alkoi soutaa. Kului useita minuutteja lähes äänettä, vain airojen loiske täytti ilman. Ranta ei kuitenkaan lähestynyt. Samuel erotti metsän usvan joukosta, mutta vene pysyi paikallaan. Hän päätti soutaa rivakammin. Puolta tuntia myöhemmin Samuel kyyhötti yhä yksinäisessä soutuveneessään keskellä järveä. Linnut olivat vaienneet. Järven peilitynnestä pinnasta tähtitaivas heijastui kaikessa kauneudessaan. Samuel kävi taas selälleen sitä katselemaan, hän ei enää jaksanut soutaa. Ehkä vene oli vain jumissa. Hetken kuluttua hänet kuitenkin valtasi omituinen tunne. Jokin oli pielessä. Tämä järvi oli syvä, sen keskellä ei pitänyt olla mitään matalaa kohtaa. Silloin veneen sivuilta kuului kaksi molskahdusta. Samuel nousi kiireesti ylös ja ehti nähdä airojen katoavan syvyyksiin. Kauhu pisti hänen sydämeensä. Nyt jotakin oli varmasti pielessä, sillä aivot olivat olleet hyvin kiinni ja niiden kuuluisi kellua veden pinnalla. Jonkin oli siis täytynyt vetää ne mukanaan syvyyksiin. Pitkään tilannetta pohdittuaan Samuel laskeutui taas veneensä pohjalle, hän ei uskaltanut enää yrittää mitään. Täytyi odottaa aamuun. Tuntien ajan pelko kutitteli hänen selkäänsä. Mitään ei tapahtunut. Kunnes joku koputti soutuveneeseen pohjaan. Samuel nousi parkaisten seisomaan. Hän kurotti veneen laidan yli vain nähdäkseen oman pelästyneen peilikuvansa. Toiseltakaan puolelta ei näkynyt mitään. Samuel toivoi hartaasti veneen vain kolahtaneen uppotukkiin. Koputus kuului uudelleen. Se oli voimakas ja selvästi peräisin veneen pohjasta. Rytmikäs, hieman epäröivä, kuten oppitunnilta myöhästyneen koululaisen koputus, mutta nyt jo äänekkäämpi. Sitten vene alkoi huojua puolelta toiselle. Samuel nosti katseensa ja näki vastakkaiseen laitaan tarttuneet niljakkaat kädet. Ne repivät laitaa, huojuttivat Samuelia yhä voimakkaammin puolelta toiselle. Käsien välistä laidan takaa kohosivat viimein myös silmät. Ontot ja elottomat kuolleen lapsen silmät. Kasvoille oli jähmettynyt rajattoman vihainen irvistys tytön katsoessa suoraan Samueliin. Laitoihin tarttui lisää käsiä. Ne alkoivat huojuttaa venettä rytmissä yhä voimakkaammin. Samuel kaatui ja putosi putosi järveen, suoraan häntä odottavien mätänevien kalmojen joukkoon. Kädet takertuivat hänen hiuksiinsa, kiskoivat syvemmälle öisen järven hämärään. Samuel erotti kaikkialla häntä syyttävästi katsovia kuolleiden lasten kasvoja. Kaikkien niiden ihmisten, joiden menehtymisestä hän oli vastuussa. Niitä oli satoja. Suut avautuivat ja sulkeutuivat. Äänettömät sanat kuplivat heidän suistaan syyttäen, kiroten Samuel Rahkon täynnä pohjatonta vihaa. He hamusivat koston, repivät lohkeilevilla kynsillään ja väänsivät jäykällä sormillaan. Samuel tunsu tukehtuvansa, hukkuvansa. Kipu poltti keuhkoissa, hän ei voinut hengittää. Näkökenttä välkkyi hetken ja sammui sitten hiljalleen hiipuen.